

ABSTRAKT

Ochrana kulturních památek v době ozbrojených konfliktů se zejména v posledních letech stala často skloňovaným tématem. Ukazuje se, že i přes širokou základnu mezinárodně-právní kodifikace principů, které mají zabránit ničení kulturních památek v ozbrojených konfliktech, jsou kulturní památky ničeny. V debatě o jejich ochraně není věnována dostatečná pozornost hodnotám kulturních památek, které nejen v ozbrojených konfliktech pro zainteresované aktéry památky představují, ale také motivacím, které aktéry k samotnému ničení vedou. Práce vychází ze současného stavu poznání jak v akademické či mezinárodně-právní oblasti a zaměřuje se na zkoumání motivací, které vedou aktéry k ničení kulturních památek v ozbrojených konfliktech. K zodpovězení výzkumné otázky: „Jaké motivace vedou aktéry k aktivnímu ničení kulturních památek v ozbrojených konfliktech?“ je vycházeno z analýzy literatury, která odkrývá motivace vysvětlující ničení kulturních památek v ozbrojených konfliktech. Tyto motivace budou pro účely práce chápány jako teoretická vysvětlení ničení a na základě pěti případových studií bude ověřována jejich platnost. Následná syntéza závěrů případových studií bude reflektovat všechna teoretická vysvětlení, tedy škálu motivací, které vedou aktéry k ničení kulturních památek v ozbrojených konfliktech. Přehled motivací navíc poslouží ke kritické reflexi mezinárodně-právních dokumentů zaměřujících se na ochranu kulturních památek v ozbrojených konfliktech.